

Set i TV

»Galopskrædderen«
»Hvor er farmand?«
»Wolz«
»Skriget«
»Kuppet i Catamount«

Galopskrædderen

Heldigvis er der efterhånden faldet ro omkring filmens store komikere. Det er ikke mere på mode at om-, op- og nedvurdere dem, og man behøver ikke lænere at tale hånt om Chaplin, bare fordi man generelt foretrækker Keaton. Det er herved også blevet muligt at indrømme, at alle ens yndlingskomikeres film ikke er lige geniale.

Skønt den naturligvis er et herligt stykke underholdning, er Keatons sidste stumfilm, »Spite Marriage«, ikke blandt hans bedste. Men heraf kan man ikke slutte, at Keaton var færdig som kunstner. Det er faktisk svært at spore en udvikling i Keatons produktion fra hans tidligste langfilm til hans karrieres egentlige slutning. De efter min mening helt vidunderlige mesterværker »Our Hospitality«, »The Navigator«, »The General«, »Steamboat Bill Jr.« og »The Cameraman« er jævnt fordelt mellem de mindre vellykkede film over perioden 1923 til 1928. Det er imidlertid værd at bemærke, at hans to film umiddelbart før »Spite Marriage« er blandt hans bedste, og at hans første talefilm, »Dough Boy«, viste, at The Great Stone Face ikke mistede

noget ved at tale. Den indeholder i øvrigt en af Keatons morsomste scener: apachedansen, som man skulle tro var en parodi på Asta Nielsens.

Keaton fortrød bitterligt, at han havde skrevet kontrakt med MGM, fordi studiet ville begrænse hans udfoldelsesmuligheder. Men det lykkedes ham faktisk at få stort set frie hænder til at lave »The Cameraman«, og da »Spite Marriage« er lavet af nogenlunde det samme team, tør man formode, at han også her var sin egen herre. Der synes altså ikke at være nogen patentforklaring på, at Keatons sidste stumfilm ikke indfrier forventningerne. Det er blot en af hans »off«-film.

Filmen er syet over samme læst som næsten alle Keatons film: han skal leve op til de krav, omverdenen stiller til ham, og skønt han er en svæklings og kravene uoverskuelige, lykkes det ham at gøre sig fortjent til den pige han elsker. Keaton er en skrædder, der tilbringer alle sine aftener i teatret for at tilbede en skuespillerinde, som optræder i et borgerkrigsmelodrama. Skuespillerinden er selv forelsket i teatrets førsteskuespiller, der imidlertid ikke kan bestemme sig mellem hende og en anden af skuespillerinderne. Efter diverse mislykkede forsøg på at kontakte sin tilbedte får Keaton sit livs chance. Han bliver af en statist tilbudt en rolle som en nordstatssoldat, der ser sit snit til at stjæle et kys fra sydstatsheltinden, da hun er dånnet. Dette resulterer i et af filmens bedre gags. Keaton skal iføre sig et falsk fuldskæg. Man får lejlighed til at se Keatons meget sparsomme men enormt udtrykfulde mimik i nærbillede, mens han anlægger skægget. Han ødelægger naturligvis fuldstændigt forestillingen og er for generet til at kysse sin tilbedte.

Skuespilleren beslutter at gifte sig med den anden skuespillerinde, og Keatons tilbedte bliver så jaloux, at hun gifter sig med ham. På bryllupsnatten drikker hun sig sanseløst fuld, hvilket er grundlaget for filmens top-gag. Keaton skal have anbragt sin bevidstløse brud, der er en smule større end han selv, på sengen. Uanset hvordan han bærer hende, ender det altid med, at han står med hende i favnen og ryggen vendt mod sengen, så han er nødt til at vende sig en halv omgang, hvilket naturligvis mislykkes. På et tidspunkt forsøger han at anbringe hende på en stol ved at lægge hende i siddende stilling på gulvet og dernæst skyde stolen ind bag hende for til sidst at rejse stolen med hende på. Det er en af disse Keaton-scener, hvor han med de bedste hensigter får mishandlet sin kæreste på det grusomste, som f.eks. da han i »The General« får smidt hende i en sæk op på en godsvogn.

I sidste halvdel af filmen er Keaton blevet gast på en yacht, hvor skuespilleren og Keatons kone, der har forladt ham, er ombord. Der udbryder brand, og

alle forlader skuden på nær Keaton og konen. Yachten erobres af smuglere, men det lykkes Keaton dels ved list og dels ved overmenneskelig fysisk indsats at nedkæmpe alle smuglerne og sejle yachten i havn. Konen vender tilbage til Keaton, der nu har gjort sig fortjent til hende.

Det er ikke svært at se, hvad filmens svage side er. Den låner simpelt hen alt for meget fra Keatons tidligere film. Man kan næppe undgå at opfatte scenen omkring borgerkrigsmelodramaet som et forsøg på at genskabe stemningen fra »The General«, og situationen på yachten, hvor Keaton er alene med sin udkårne og på én gang skal pacificere hende og betjene skibet, er jo blot en gentagelse af plottet i »The Navigator«. Filmens chase-scene er ikke på højde med Keatons tidligere af slagsen, og den afsluttende kamp med lederen af smuglerbanden er noget af et anti-klimaks. Normalt er Keaton nok den komiker, der kan anvende fysisk vold med størst komisk effekt, fordi han giver den et akrobatisk balletagtigt aspekt, men i denne scene bliver det blot til et langvarigt orgie i falden-i-vandet og slåen-på-tæven.

I de små gags viser Keaton i langt højere grad sit talent. Som da han skal melde til kaptajnen, at skibet er brudt i brand. Inden han får sagt et ord, får han at vide, at han skal vente til kaptajnen er færdig med at tale med styrmanden. Samtalen trækker i langdrag, og Keaton bevæger sig langsomt hen til rælingen og kaster et undersøgende blik på et redningsbælte. En anden scene, hvor Keaton viser sin praktiske sans, er da han skal slå smuglernes kok ned. Han står i kabyssen bag den intetanende kok, hvis medhjælper han er, og ser sig om efter et passende våben. Pludselig vender kokken sig og giver ham en stegepande, der omgående kommer til anvendelse. Det er små situationer som disse, der gør, at selv en middelmådig Keatonfilm er en kærtkommen oplevelse.

Det skal i øvrigt bemærkes, at fjernsynets musikledsagelse ved Fuzzy var en ekstra oplevelse. Stumfilm vinder meget, når akkompagnementet ikke bare kværner løs med tidstypisk musik, men er nøje instuderet, følger filmens tempo og stemninger og gør brug af ledemotiver.

Ul Jørgensen

Hvor er farmand?

Jeg genfortalte handlingen i »Hvor er Farmand« for en god ven. Da jeg var færdig sagde han: Jeg syntes du sagde den var morsom! Jeg havde kun gengivet den nøgne handling: En yngre advokat bor sammen med sin senile mor. De er bundet til hinanden i et fælles kompleks der får historien om Kong Oedipos til at lyde som en almanakfortælling. Advokaten, Gordon Hocheiser, forsøger at slip-

pe ud af sin binding på forskellig vis, dels fordi den hindrer ham i at drive sin advokatforretning og navnlig fordi den forhindrer ham i at leve livet, gifte sig og stifte familie, osv. Han forsøger straks i filmens start at skræmme livet af hende. Senere forsøger han at få en sygeplejerske til at tage sig af hende. Indimellem appellerer han til sin broder Sidney. Og til slut får han hende anbragt på et plejehjem, hvor det tilmed træffer sig så heldigt, at hun i sin senile konfussion antager en af sine mandlige medpatienter for at være hendes forlængst afdøde mand. Jfr. filmens titel.

Det er jo en sørgelig historie. Og den er sindsoprivende grinagtig. I virkeligheden er en god farce en tragedie der er vendt 180 grader. Poul Malmkjær sagde i sin indledning noget om danskens manglende sans for den sorte komedie. Han antydede det kunne skyldes vor protestantiske arv – men det ville han dog overlade til en eventuel anden udsendelse at gøre rede for. Privat fortalte han mig senere at reaktionerne på filmen havde været temmelig enestående – og positive! Det kunne således tyde på det ikke var så meget den protestantiske arv som noget andet. Jeg vil skyde på at dansken reagerer som han gør fordi de fleste sorte komedier, eller farcer, ganske enkelt ikke er tilstrækkelig godt lavede! Og dét hænger igen sammen med at det er hulens svært at lave en virkelig effektiv og morsom sort komedie. Hvilket igen beror på at alle de implicerede virkelig skal gå ind for at det er sørgeligt dette her. De skal ikke bilde sig ind det er morsomt, for det er det ikke. Det er noget det *bliver!*

Lad mig nævne et på eksempler. Det er sørgeligt at Gordon er så enormt frustreret at han prøver at skræmme livet af sin stakkels moder. Han gør det ved at iføre sig en grufuld King-Kong-dragt. Resultatet er den mest livsalige komik, som ikke bliver mindre da moderen med et velrettet stød rammer ham dér, hvor han er mest sårbar: i skridtet!

Eller da den unge sygeplejerske, som han – i en meget vittig sekvens – forelsker sig dødeligt i, første gang kommer til hans hjem og spørger om hun ikke kan træffe hans mor. Gordons reaktion er at hente en hammer. Sygeplejersken ved ikke, og vi ved ikke, at det er fordi han først skal fjerne det brædt han har slået på moderens dør for at låse hende inde. Det er da sørgeligt!

Det samme gælder de to fabelagtige retscener. Begge to er de udtryk for fortvivlende tilstande. I den første er en ung mand sigtet for (men pointen kommer først til sidst) at have skåret storetåen af en trestjernet general og forhånet uniformen. Det er i sig selv temmelig skrapt, men endnu skrapere er generalens vellystige og »retfærdige« svælg i lysten ved at dræbe små gule fjender i Vietnam. Den anden retsag er også meget sørgelig. Den drejer sig om en baseballtræner (med succes) der simpelt hen

hverver sit hold af purunge talenter ved stjæle dem. Denne scenes dybe komik understreges yderligere ved at Gordon på grund af sit umenneskelige slid med sin senile mor er lige ved at falde i søvn under de hellige retshandlinger.

En anden meget sørgelig skæbne er Gordons bror, Sidney. På trods af (læs: på grund af) Sidney ved at han vil blive udplyndret, ydmyget, terroriseret og måske voldtaget når han styrter Gordon til hjælp via Central Park, så løber Sidney troligt gennem Central Park. Historien med Sidney er også belysende for den særlige teknik som er farcens liv: det absurde accepteres som normalt. Da Sidney for eksempel sidste gang udplyndres kommer en kvinde tilfældigt forbi. Sidney tvinges af »Mugger-ganget« til at voldtage hende. Hun viser sig 1) at være en betjent, 2) at være en forklædt mand, 3) at blive forelsket i Sidney, og 4) Sidney bliver lun på ham/hende! En vanvittig årsagskæde men i filmen genfortalt med en ubønhørlig, surrealistisk logik; den antydede spiralbevægelse er iøvrigt karakteristisk for filmens talrige gavmilde scener.

Det er også en *rig* film. Den er fuld af ganske små og vidunderligt komiske detaljer. Moderens morgenmad for eksempel består af en særlig ondartet cornflakes med *cocacola!* – altså blandet sammen i en dyb tallerken medens moderen iøvrigt giver sig hen i sin yndlingsforøjelse, at se TV. Miljøet oser af jødisk borgerlighed, som ligner ganske almindelig borgerlighed, blot just mere so! Spillet er formidabelt hele vejen igennem. Moderen, denne vidunderlige stakkels satan spilles af Ruth Gordon, sønnen spilles af George Segal og Sidney af Ron Leibman. Instruksen er helt kongruent – og konsekvent. Billederne oser af amerikansk infantilisme og frustration, det står meget slemt til, men filmen indeholder også en bekræftelse på den enorme vitalitet der må til for at bære så megen fortvivlelse. Lad os få en gendensendelse!

Leif Panduro.

Wolz - en tysk anarkists liv og forklarelse

»Wolz – Leben und Verklärung eines deutschen Anarchisten« (1974) fortæller en fiktiv historie om anarkisten Ignaz Wolz' mislykkede karriere som samfundsomstyrter i Weimar-republikken. Han indser efter Første Verdenskrig, at verden er brudt sammen og en revolution nødvendig. Han er individualist og tager sagen i egen hånd, kaster sig ud i aktivt revolutionært arbejde. Men det er filmens overraskende pointe, at de borgerlige myndigheder og de etablerede kommunister er næsten lige langt fra denne handlekraftige revolutionære einzalgänger. Og i en østtysk film forventer

man jo ikke at finde det synspunkt frem, sat, at parti-kommunister og borgerlige autoriteter i hvert fald kan stå sammen om at bekæmpe den umage individualist. Da Wolz efter talrige dramatiske aktioner og syv års fængselsstraf vender tilbage, vil kommunisterne kun acceptere ham, hvis han indvilliger i at gå i skole og tilegne sig noget revolutionær teori. Men han stiger – bogstavelig talt – af vognen og vandrer mod Sydamerika, hvor han tror de vil have mere respekt for hans revolutionære erfaringer. »Dér hvor jeg er, er revolutionen,« siger han, mens partiet resigneret kommenterer: »De vil koste os tid og kræfter, den slags folk.« Men egentlig er der jo ikke så meget, der tyder på, at DDR har store problemer med at dysse handlekraftige revolutionære personligheder ned. Filmen slutter med at fastholde partiets synspunkt (via den underlagte fortæller), men sætter alligevel Wolz i centrum for sympatien, hvilket bidrager til den ikke usympatiske ideologiske forvirring, der præger filmen som helhed. Filmen byder også på smukke billeder, humor, underfundighed og ganske elegant fortælling. Instruktøren, Günther Reisch (født 1927), har været assistent hos Kurt Maetzig og lavede i 1965 »Solange Leben in mir ist«, en film om Karl Liebknecht.

Peter Schepelern

Skriget

Det interessanteste ved Antonionis fem spillefilm fra 50'erne er, at de alle, i større eller mindre grad, er forstudier til mesterværket »L'Avventura«, som Antonioni selv kaldte »Il Grido delle Amiche«.

Ejendommeligt nok blev »Il Grido« (1957) det så at sige mod hans vilje. Dikteret af sine politiske sympatier ønskede han at skildre arbejderklassens levevilkår og skaffede sig førstehåndskendskab til emnet gennem grundige undersøgelser af tilstandene i Po-dalen.

Filmens hovedperson er arbejder, men hans profession kan ikke siges at have synderlig betydning. Hvad Antonioni er optaget af, er menneskets lod i almindelighed, og størst indflydelse herpå har kærligheden.

Aldo har i syv år boet sammen med Irma, hvis mand stak af til Australien. Da der nu kommer meddelelse om, at manden er død, kan Aldo og Irma omsider blive gift. Men hun vil ikke, hun har fundet en anden. Efter opgøret forlader Aldo byen sammen med sin lille datter. I en række episoder skildres hans forsøg på at erstatte Irma – eller måske rettere: i en række forskellige versioner af den samme episode. Men Irma kan ikke erstattes. Rejsen ender med – skriget.

Meget lidt af en egentlig historie, rejsestrukturen og allervigtigst: anvendelsen af landskaber som metaforer for sindstilstande; Antonioni er på vej til

»L'Avventura«. Det er ikke svært at tro ham, når han hævder, at han først efter at have lavet »L'Avventura« blev klar over, hvad han havde forsøgt at sige i »Il Grido«.

Forsøgt – hvor meget blev der da sagt? Det kan være vanskeligt at gøre op. Det bedste i den – det er det, som genfindes i »L'Avventura«, og dér er meget bedre. Dog så kraftigt bør mesterværket ikke få lov til at virke tilbage på forgængeren, at man ikke skulle kunne anerkende, at det bedste i »Il Grido« faktisk er overordentlig godt.

Albert Wiinblad

Kuppet i Catamount

I september viste TV to TV-film af polakken Krzysztof Zanussi, hvis betydeligste film, »Illumination«, blev vist under den polske filmuge i marts (jf. Kos. 130). Den 58 minutter lange »Za sciana« (»På den anden side væggen«) fra 1971 fortalte om en mand og en kvinde, begge videnskabelige forskere. Han får til opgave at fortælle hende, at hun ikke kan få arbejde på den institution, hvor han arbejder, og det viser sig, at de bor i samme ejendom. Hun søger at komme i kontakt med ham, inddrager ham i sine faglige og private problemer, men han vægrer sig ved at engagere sig. Det er et ganske intenst, lidt klaustrofobisk kammerspil om to ensomme sjæle i en grå, udsigtsløs hverdag. Udmærket spil af Zbigniew Zapasiewicz og Zanussis foretrukne skuespillerinde, Maja Komorowska.

»The Catamount Killing« (»Kuppet i Catamount«), baseret på en kriminalroman af den rædsomme James Hadley Chase, var en amerikansk-vestysk TV-krimi, optaget i USA 1973, og afviklet med mere professionel dygtighed og kunstnerisk format end vanlige TV-kriminalfilm. Den handlede om en yngre bankbestyrer, Mark Kalvin, som forflyttes til en amerikansk provinsflække efter en skilsmisse. Han indlogerer sig i et pensionat, der drives af en enke med en voksen datter. Kalvin indleder en affære med enken og inddrager hende i sin plan, der går ud på at stjæle en del penge fra banken, men på en sådan måde, at mistanken falder på en bankassistent, en ung pige, som de myrder. Planen er helt uplausibel og meningsløs og det kan ikke undgå at påvirke filmen; men Zanussi er en god person-instruktør og har fået skabt en fortættet, under tiden overspændt stemning mellem den neurotiske Kalvin (spillet af Horst Buchholz, der jo foretrækker hysteriske roller) og hans medsammensvorne (spillet af Ann Wedgeworth), og skildrer også med god atmosfærefornemmelse pensionatet og det provinsielle miljø.

Peter Schepelern.

Premiererne

1.4. - 30.6.76 / ved Claus Hesselberg

Anvendte forkortelser:

Adapt:	= Adaption	Komp:	= Komponist
Ark:	= Filmarkitekt	Kost:	= Kostumer
Arr:	= Musikarrangør	Medv:	= Medvirkende skuespillere
As-P:	= Associate Producer	P:	= Producere
Ass:	= Assistent	P-leder:	= Produktionsleder
Dekor:	= Scenedekorationer	Prem:	= Dansk premiere
Dir:	= Dirigent	P-selskab:	= Produktionselskab
Dist:	= Udlejer i oprindelsesland	P-sup:	= Produktions-supervisor
Ex-P:	= Executive Producer	P-tegn:	= Produktionstegner (design)
Foto:	= Cheffotograf	Rekv:	= Rekvistør
Instr:	= Instruktør	Sp-E:	= Specielle effekter
Kamera:	= Kameraoperatør	Udl:	= Dansk udlejning

APRIL I VIETNAM – I KATTENS ÅR

Abril de Viet Nam en el año del gato. Cuba 1975. **Instr:** Santiago Alvarez. **Manus:** Santiago Alvarez. **Foto:** Ivan Napoles, Rodolfo García, Julio Valdes. **Farve:** Eastmancolor? **Klip:** Justo Vega, Norman Torrado. **Musik:** Leo Brouwer. **Længde:** 120 min. **Prem:** 20.5.76 Atlantic (Cubansk Filmuge). Dokumentarfilm.

ANDEN FRANCISCO, DEN

El Otro Francisco. Cuba 1975. **P-selskab:** I.C.A.I.C. **P:** Santiago Llapur. **Instr:** Tomas Giral (eller Santiago Llapur). **Manus:** Tomas Gutierrez Alea, Hector Veita, Julio Garcia Espinosa. **Efter:** Roman af Anselmo Suarez Romero. **Foto:** Luvio Delgado. **Klip:** Nelson Rodriguez. **Musik:** Leo Brouwer. **Medv:** Miguel Benavides, Ramoncho Veloz, Alina Sanchez, Alfredo Llauroad, Margarita Balgoa. **Længde:** 100 min. **Prem:** 17.5.76 Atlantic (Cubansk Filmuge). Anm. Kos. 130.

ALLONSAFÂN

Allonsanfân. Italien 1974. **Dist:** Italoleggjo. **P-selskab:** Cooperativa Cinematografica. **P:** Giuliani G. De Negri, Gianfranco Di Fonzo. **P-leder:** Giuseppe Francone. **Instr:** Paolo & Vittorio Taviani. **Instr-ass:** Ferruccio Castronuovo, Stefano Guerrieri. **Manus:** Paolo & Vittorio Taviani. **Foto:** Giuseppe Ruzzolini. **Farve:** Eastmancolor. **Klip:** Roberto Perpignani. **P-tegn:** Giovanni Sbarra. **Dekor:** Adriana Bellone. **Kost:** Lina Nerli Taviani. **Musik:** Ennio Morricone. **Dir:** Bruno Nicolai. **Tone:** Sergio Buzi, Alvaro Gramigna, Fernando Caso. **Medv:** Marcello Mastroianni (Fulvio Imbriani), Lea Massari (Charlotte), Mimsy Farmer (Francesca), Laura Betti (Esther Imbriani), Claudio Cassinelli (Lionello), Bruno Cirino (Tito), Benjamin Lev (Vanni Peste), Luisa De Santis (Fiorella), Renato De Carmine (Constantino), Stanko Molnar (Allonsanfân), Biagio Pelligra (Il Prete), Alderice Casali (Husholderske), Ermanno Taviani (Massimiliano), Michael Berger (Remigio), Raul Cabrera, Roberto Frau, Cyrille Spiga, Francesca Taviani, Pier Giovanni Anchisi, Luis La Torre, Bruna Righetti, Carla Mamini. **Længde:** 100 min. **Prem:** 1.6.76 TV. Anm. Kos. 130.

ANDERS AND I DET VILDE VESTEN

Donald Duck Goes West. USA 1936-50. **Dist:** Buena Vista. **P-selskab:** Walt Disney Productions. **P:** Walt Disney. **Farve:** Technicolor. **Filmene er:** 1936: »Don Donald« (Anders And biltur). 1942: »Donald's Gold Mine« (Anders And og guldminden)/Anders And graver guld). »Symphony Hour« (Torsdagskoncerten). 1943: »El Gaucho Goofy« (El Gaucho Fedtmule) fra filmen »Saludos Amigos« (udsendt som kortfilm 1955); **Instr:** Norman Ferguson. **Manus:** Homer Brightman, Ralph Wright m. fl. **Musik:** Charles Woolcott. 1945: »The Legend of Coyote Rock« (Pluto som fårehyrde); **Instr:** Charles Nichols. **Manus:** Harry Reeves, Tom Oreb. **Musik:** Oliver Wallace. »The Flying Gauchito« (Det flyvende æsel) fra filmen »The Three Caballeros« (udsendt som kortfilm 1955); **Instr:** Norman Ferguson. **Manus:** Homer Brightman, Ted Sears m. fl. **Musik:** Charles Woolcott. 1946: »Frank Duck Brings 'Em Back Alive« (Anders And og vildmanden); **Instr:** Jack Hannah. **Manus:** Dick Kinney. **Musik:** Oliver Wallace. 1947: »Wide Open Spaces« (Anders And natkørsel); **Instr:** Jack King. **Manus:** MacDonald MacPherson, Jack Huber. **Musik:** Oliver Wallace. 1948: »Tea For Two Hundred« (Anders And og myrerne); **Instr:**

Jack Hannah. **Manus:** Nick George, Bill Berg. **Musik:** Oliver Wallace. 1949: »Pueblo Pluto« (Plutos kødben); **Instr:** Charles Nichols. **Manus:** Eric Gurney, Milt Schaffer. **Musik:** Oliver Wallace. 1950: »Dude Duck« (Præriens bedste and); **Instr:** Jack Hannah. **Manus:** Ralph Wright, Riley Thompson. **Musik:** Paul J. Smith. **Censur:** rød. **Udl:** Columbia-Fox. **Prem:** 18.6.76 Metropol, Ballerup, Rialto 2, Bio Trio, Scala (Ålborg), Biografen (Århus), Folke-teatret (Odense).

BLODPENGE

Blood Money. USA 1933. **Dist:** United Artists. **P-selskab:** 20th Century Pictures. **P:** Darryl F. Zanuck, Joseph Schenck. **As-P:** William Goetz, Raymond Griffith. **Instr:** Rowland Brown. **Manus:** Rowland Brown, Hal Long. **Efter:** Fortælling af Rowland Brown. **Foto:** James Van Trees. **Klip:** Lloyd Nossler. **Ark:** Al D'Agostino. **Musik:** Alfred Newman. **Sang:** »Melancholy Baby« af George Norton, Ernie Seeley. **Solist:** Blossom Seeley. **Medv:** George Bancroft (Bill Bailey), Frances Dee (Elaine Talbert), Judith Anderson (Ruby Darling), Chick Chandler (Drury Darling), Blossom Seeley (Sangerinde), Etienne Girardot, Georges Recas, Sandra Shaw. **Længde:** 65 min. **Prem:** 4.6.76 TV Natkassen. Anm. Kos. 121.

BRYLLUP PÅ KISTEKANTEN

Arnold. **Arb.titel:** Family Plot. USA 1973. **Dist:** Cinerama. **P-selskab:** Fenady Associates with Bing Crosby Productions. **P:** Andrew J. Fenady. **Ex-P:** Charles A. Pratt. **P-leder:** Floyd Joyer. **Instr:** George Fenady. **Instr-ass:** Daniel S. McCauley, Jay Daniel. **Manus:** Jameson Brewer, John Fenton Murray. **Foto:** William Jurgenson. **Sp-foto-E:** Joe Mercurio. **Farve:** DeLuxe. **Klip:** Melvin Shapiro. **Ark:** Monty Elliott. **Dekor:** Carl Biddiscombe. **Kost:** Oscar Rodriguez, Le Giokaris. **Makeup:** Jack H. Young. **Musik:** George Duning. **Sang:** »Arnold« af George Duning, Andrew J. Fenady. **Solist:** Shani Wallis. **Tone:** James J. Klinger, David Ronne, Robert Crosby, David Dockendorf. **Medv:** Stella Stevens (Karen), Roddy McDowall (Robert Llewellyn), Elsa Lanchester (Hester Llewellyn), Shani Wallis (Jocelyn), Farley Granger (Advokat Evan Lyons), Victor Buono (Præst), John McGiver (Guvernør), Bernard Fox (Hooks), Patric Knowles (Advokat Douglas Whitehead), James Farr (Dybbi, tjener), Norman Stuart (Arnold Llewellyn), Ben Wright (Jonesy), Wanda Bailey (Flo), Steven Marlo, Leslie Thompson (Dart-spillere). **Længde:** 95 min. 2605 m. **Censur:** Hvid. Fb.u.16. **Udl:** Kinorama. **Prem:** 5.4.76 Saga. Indspilningen startet 26.3.73. Gyser.

BRØLENDE KÆMPER

White Line Fever. USA 1975. **Dist:** Columbia. **P-selskab:** The White Line Fever Syndicate. An International Cinematic Center Production. **P:** John Kemeny. **Ex-P:** Gerald Schneider, Mort Litwack. **As-P:** Sheldon Schrage. **P-leder:** Sheldon Schrage. **Instr:** Jonathan Kaplan. **Instr-ass:** Don Heitzer, Arne Schmidt. **Stunt-instr:** Nate Long, Carey Loftin (biler), Joe Hooker. **Manus:** Ken Friedman, Jonathan Kaplan. **Foto:** Fred Koenekamp. **Farve:** Medtrococolor. **Klip:** O. Nicholas Brown. **Ark:** Sydney Litwack. **Dekor:** Sam Jones. **Sp-E:** Phil Cory. **Musik:** David Nichtern. **Dir:** Billy Byers. **Sang:** »Drifting and Dreaming of You«. **Solist:** Valerie Carter. **Tone:** Darren Knight, Ted Rudloff, Don Crosby, Larry Tubor, Jack Milner, Bob G. Human. **Medv:** Jan-Michael Vincent (Carrol Jo Hummer), Kay Lenz